

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Ab anno CCCCLII. ad annum CCCCLXXX.

Parisiis, 1644

Epistola XXV. Innocentii Papae I. Rescriptvm Ad Milevitanvm Concilium.
Concilii acta aduersus Pelagium & Caelestium confirmans, illos eorumque
sectatores anathemate notat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14918

Epistola Concilii Mileuitani ad Innocentium papam, sic incipiens:
Quia te Dominus gratia, &c. subditur infra eidem Concilio.

EPISTOLA XXV.

INNOCENTII PAPÆ I.

RESCRIPTVM AD MILEVITANVM CONCILIVM.

Concilii acta aduersus Pelagium & Cælestium confirmans,
illos eorumque sectatores anathemate notat.

*Innocentius Siluano seni, Valentino, & ceteris qui in Mileuitana
Synodo interfuerunt, dilectissimis fratribus,
in Domino salutem.*

INTER ceteras ecclesiæ Romanæ curas, & apostolicæ
sedis occupationes, quibus diuersorum consulta fidei
ac medica disceptatione tractamus, frater & coepisco-
pus noster Iulius dilectionis vestræ literas, quas ex Mile-
uitano Concilio cura fidei propensiore misistis, mihi in-
opinanter ingessit, Carthaginensis etiam Synodi querelæ
parilis scripta subiungens. Nimirum exultat ecclesiæ, tan-
tam sollicitudinem commissis gregibus exhibere pastores,
vt non solum neminem ex his patiantur errare, sed si quas
ouium magis obscenæ delectationis herba seduxit, ac
si in errore permanerint, aut segregari penitus velint, aut
illicite vel inlicenter dudum petita vitantes, custodiæ pri-
stinae circumspectione tutari: in vtraque parte videlicet
consulentes, ne vel suscipiendo tales, simili ceteræ ducan-
tur exemplo, vel spernendo redeuntes, luporum morfi-
bus videantur ingestæ. Prudens admodum & catholicæ
fidei plena consultationis voluntas. Quis enim aut tolera-
re possit errantem, aut non recipere corrigentem? Nam
vt durum arbitror, conniuentiam præbere peccantibus:
ita impium iudico, manum negare conuersis. Diligenter
ergo & congrue apostolici consulitis honoris arcana: ho-
noris (inquam) illius, quem præter illa quæ sunt extrin-
secus, sollicitudo manet omnium ecclesiarum, super anxiis
rebus quæ sit tenenda sententia: antiquæ scilicet regulæ
formam secuti, quam toto semper orbe mecum nostis
esse seruata. Verum hæc missa facio. Neque enim hoc
vestram credo latere prudentiam, qui id etiam actione

91. inter
epist. D.
August.

24. quest.
Quoties
ratio fidei.

firmastis, scientes quod per omnes prouincias de apostolico fonte petentibus responsa semper emanent. Præsertim quoties fidei ratio ventilatur, arbitror omnes fratres & coepiscopos nostros, non nisi ad Petrum, id est, sui nominis & honoris auctorem, referre debere, velut nunc retulit vestra dilectio, quod per totum mundum possit ecclesiis omnibus in commune prodesse. Fiant enim necesse est cautiores, cum inuentores malorum ad duplicis relationem Synodi, sententiæ nostræ statutis viderint ab ecclesiastica communione seiunctos. Gemino igitur bono caritas vestra fungetur. Nam & Canonum potiemini gratia seruatorum, & beneficio vestro totus orbis * tutabitur. Quis enim catholicorum virorum cum ad- * vtrius-
uersariis Christi velit vltterius miscere sermonem? Quis saltem ipsam lucem vitæ communionem partiri? Noua hæreseos nimirum fugiantur auctores. Quid enim acerbius in Dominum fingere potuerunt, quam cum adiutoria diuina cassarent, causamque quotidianæ preceationis auferrent? Hoc est dicere: Quo mihi opus Deo? Merito in hos dicat hymnidicus: *Ecce homines, qui non posuerunt Deum adiutorem sibi.* Negantes ergo auxiliū Dei, inquit hominem sibi posse sufficere, nec gratia hunc egere diuina; qua priuatus, necesse est, diaboli laqueis irretitus, occumbat, dum ad omnia vitæ perficienda mandata, sola tantummodo libertate contendat. O prauissimarum mentium peruersa doctrina! aduerte tandem, quod primum hominem ita libertas ipsa deceptit, vt dum indulgentius frenis eius vtitur, in præuaricationem præsumptione conciderit. Neque ex hac potuit erui, nisi prouidentia ei regenerationis statum pristinae libertatis Christi Domini reformasset aduentus. Audiatur David dicentem: *Adiutorium nostrum in nomine Domini.* Et, *Adiutor meus esto, ne derelinquas me, neque despicias me Deus salutaris meus.* Quæ incassum dixerit, si tantum in eius erat positum voluntate, quod a Domino flebili sermone poscebat. Quæ cum ita sint, cumque in omnibus diuinis paginis voluntati liberae non nisi adiutorium Dei legamus esse necendum, eamque nihil posse caelestibus præfidiis destitutam: quoniam modo huic soli possibilitatem hanc pertinaciter (vt asseritis) defendentes, sibimet, imo (quod est

Psal. 51.

Psal. 123.
Psal. 126.

dignius dolore communi) plurimis Pelagius Cælestiusque persuadent? Multifariis equidem ad destruendum tale magisterium vti possemus exemplis, nisi sciremus & sanctitatem vestram ad plenum scripturas omnes calle-
re diuinas, præsertim cum vestra relatio tantis ac talibus testimoniis sit referta, vt his solis valeat præfens dogma rescindi, opusque non esse reconditis, cum his (quæ facile vobis occurrentia posuistis) nec audeant obuiare, nec possint. Ergo Dei gratiam conantur auferre, quam necesse est, etiam restituta nobis status pristini libertate, quæramus: quippe qui nec alias diaboli machinas, nisi eadem iuuante, possumus vitare. ^b Illud vero, quod eos vestra fraternitas asserit prædicare, paruulos æternæ vitæ præmiis, absque baptismatis gratia, posse donari, perfectum est. ^c *Nisi enim manducauerint carnem filii hominis, & biberint sanguinem eius, non habebunt vitam in semetipsis.* Qui autem hanc in eis sine regeneratione defendunt, videntur mihi ipsum baptismum velle cassare, cum prædicant, hos habere, quod in eos creditur non nisi baptisate conferendum. Si ergo nihil volunt officere, non renasci: fateantur necesse est, nec regenerationis sacra fluenta prodesse. Verum vt superfluatorum hominum praua doctrina celeri veritatis possit ratione discindi, proclamat Dominus in euangelio, dicens: *Sinite infantes, & nolite eos prohibere venire ad me: talium est enim regnum cælorum.* Quare Pelagium Cælestiumque, id est, inuentores vocum nouarum, quæ (sicut dixit Apostolus) ædificationis nihilum, sed magis vanissimas consueuerunt parare quæstiones, ecclesiastica communione priuari, apostolici vigoris auctoritate censemus, donec resipiscant a diaboli laqueis, a quo captiui tenentur, secundum ipsius voluntatem: eosque interim Dominico ouili non recipi, quoad ipsi peruersæ viæ quem secuti sunt tramitem deferere voluerint. Abscindendi sunt enim qui nos conturbant, & volunt conuertere euangelium Christi. Simul autem præcipimus, vt quicumque id pertinacia simili defendere nituntur, par eos vindicta constringat: *non solum enim qui faciunt, sed etiam qui consentiunt facientibus:* quia non multum interesse arbitror, inter committentis animum, & consentientis fauorem. Adde & amplius: Plerumque dedi-

Ezech. 33.

scit errare, cui nemo consentit. Hæc igitur, fratres carissimi, in supradictos maneat fixa sententia: absint atriis Domini: careant dumtaxat custodia pastorali, ne duarum ouium dira contagia serpent forsitan per vulgus incautum, rapacique lupo corde latetur intra ouile Dominicum tantas ouium fufas cateruas, dum a custodibus dissimulanter habetur vulnus duarum. Prospiciendum est ergo, ne permittendo lupos, mercenarii magis videamur esse quam pastores. Iubemus sane, quia Christus Dominus noster propria voce signauit, *nolle se mortem morientis, sed tantum, ut reuertatur & uiuat*: ut si vnquam ad sanum (deposito prauo dogmatis errore) resipuerint, damnauerintque ea, quorum se ipsi prauaricatione damnauerunt, eis medicinam solitam, id est, receptaculum suum, ab ecclesia non negari: ne, dum eos redeuntes forsitan prohibemus, vere extra ouile remanentes, expectantis hostis rapidis faucibus glutiantur, quas in semetipfos spiculis malæ disputationis armarunt. Bene valete fratres. Datum sexto Kalendas Februarii, Honorio & Constantio viris clarissimis consulibus.

NOTÆ.

^a *Epistola.*] Hæc epistola, ob consularem notam ad finem adiectam, a censore quodam non catholico, velut supposititia reicitur, auctoritate Mariani Scoti & Onuphrii, qui anno Christi 416. Theodosio videlicet & Palladio consulibus, Innocentium obiisse scribunt. Sed cum Marcellini comitis, cuius maior auctoritas est, testimonio constet, Zosimum papam Innocentio subrogatum, anno Christi 417. eodem quo Honorius 12. & Constantius 11. consulatum agebant, iniqui censoris calumniam sustinenter detectam opinor.

^b *Illud vero quod, &c.*] Hinc constat Innocentii I. sententia (quæ sexcentos circiter annos viguit in ecclesia, quamque S. Augustinus sectatus est) eucharistiam etiam infantibus necessariam fuisse. Verum cum præceptum de eucharistia sumenda eos, qui eandem sumere non possunt, non obliget: impotentes autem ad sumendum censentur ii, qui eam reuerenter sumere nequeunt, ecclesia multorum sæculorum vsu, & Concilii Tridentini (sess. 21. cap. & Can. 4.) Decreto informata recte decreuit, eucharistiæ sumptionem infantibus non solum non esse necessariam, sed ne quidem decere, ut iisdem ea communicetur & distribuatur.

^c *Nisi enim manducauerint, &c.*] Per hæc verba viri quidam non vulgariter docti existimarunt Innocentium hunc locum S. Ioannis euangelistæ, non de eucharistiæ, sed de baptismi sumptione inter-

pretari. Decepti sunt, quod vim argumenti, quo pontifex utitur, non fuerunt assecuti. Ille enim ut Pelagium (qui docebat baptismum infantulis patre fidei prognatis, ideoque originale peccatum non contrahentibus, necessariū non esse) conuinceret, hac ratiocinatione hic utitur: Quibus necessaria est eucharistiæ sumptio, iisdem baptismi sumptio magis est necessaria: siquidem ad sanctissimam eucharistiam reuerenter sumendam, nemo, nisi ante rite & legitime baptizatus admittatur: at infantulis omnibus est necessaria eucharistiæ sumptio, ergo infantulis omnibus etiam est necessaria susceptio baptismi. Minorem, quam ille tunc temporis sustinebat, probabat per prædicta verba S. Ioannis, iuxta eam expositionem accepta, quæ praxi ecclesiæ nunc repugnat.

Epistola familiaris quinque episcoporum ad supradictum papam, quæ sic incipit: *De Conciliis duobus prouinciæ*, extat infra post Concilium Mileuitanum.

*EPISTOLA XXVI.

INNOCENTII PAPÆ I.

AD AVRELIVM, ALYPIVM, AVGVSTINVM,
EVODIVM, POSSIDIVM, EPISCOPOS.

De Pelagio hæretico.

*Innocentius Aurelio, Alypio, Augustino, Euodio, Possidio,
episcopis, salutem.*

FRATERNITATIS vestræ literas, plenas fidei, totoque religionis catholicæ vigore firmatas, a duobus missas Conciliis, per fratrem & coepiscopum nostrum Iulium, pergrato suscepimus animo, quod earum tenor, omnifque contextio in consideratione quotidianæ gratiæ Dei, & in eorum correctione, qui contra sentiunt, integra ratione consistit, ut & illis omnem tollere possit errorem, & idoneo dato cuius nostræ legis exemplo, quem sequi debeant, dignum possint præbere doctorem. Sed de his iam satis, ut opinor, supra diximus, cum vestris relationibus respondentes, rescripsimus, quid vel de illorum perfidia, vel de vestra sententia sentiremus. Sed subinde contra eos subuenit & suppeditat quod dicatur: nec potest aliquando esse quod vincat, cum tam miserum impiumque sit, quod nostræ virtute fidei & ipsa plenius veritate vincatur. Qui enim omnem vitæ spem respuit atque contempnit, inimica damnabilique cor suum disputatione